

Jeg tvivler meget om, at han har tjent saa meget paa Ostene, som Vognleien kostede. Saaledes blev Varerne fordyrede baade for Kjøbmandene og for Konjumenterne. Bore Landmand vare ogsaa meget ilde farnø; der var næsten Ingen, der vilde kjøbe deres Produkter; thi Kjøbmandene vare bange for at kjøbe op, da de jo ikke kunde blive af dermed igjen, hvilket var for Mange til meget betydelig Skade. Da saa endelig Foraaret silbig kom, saa forsøgte ganske vist det forenede Dampskibsselskab at afhjælpe Trangen deroppe, saa godt det kunde, men saa var der intet Vand at seile i, da den langvarige Østenvind havde fremtaldt en ualmindelig lav Vandstand i Fjorden, og man maatte da lægte Varerne op i Smaajagter og mindre Fartøier, hvilket var til Skade for Varerne og til Fordyrelse af Alt. Det er altsaa intet Under, at vi glæde os meget over, at Thybanen er vedtagen. De samme Forhold finde Sted for Morsøys Vedkommende, jeg kan derfor ikke negte, at jeg meget beklager, at ikke ogsaa Skive-Glyngørbanen er optagen i Lovforslaget. De to Baner supplere hinanden, og det er ganske vist, at Mors vil søle et stort Savn derved, navnlig vil Nykjøbing By komme til at lide meget, saa meget mere som den har overtaget — og det staar i den Adresse, som er tilfilleet os idag — en Dampfergefart, som koster Byen meget. Den har allerede paadraget sig en Gjæld af 12,000 Kr. blot for denne Dampferges Skuld. Denne Gjæld stiger Nar for Nar, og vil efter Sandsynlighed blive særdeles trykkende for denne lille By. Jeg veed ikke, hvorvidt disse Forhandlinger her kunne føre til, at den omtalte Bane kan blive optagen paa Lovforslaget, det forekommer mig ikke, at de Udtalelser, der ere faldne, give noget Haab i den Retning. Men fulde Lovforslaget blive vedtaget, uden at denne Bane kommer derpaa, er det mit Haab, at den høitærede Minister saa vil optage denne Bane paa et Forslag adaare ligesom Næstønsbanen, der blev anbefalet saa stærkt af den foregaaende ærede Taler.

Breinbolt: Jeg skal ikke negte, at det var mig — maaste det er gaaet Flere ligesaa — en ikke ringe Overraskelse at se det foreliggende Lovforslag, som havde ligget saa længe, at man havde troet det blidelig indslumret og vel begravet i det andet Things Udvalg, uldselig i den ellefte Time vaagne til Liv og nu midt i Sommerens Hjerte holde sit Indtog her i Landstinget. Overraskelser kunne jo imidlertid til sine Tider være ret glædelige — man har baade behagelige og ubehagelige Overraskelser — men jeg tør ikke regne denne Overraskelse, ialfald for mit Vedkommende, til nogen af disse Kategorier; men jeg maa derimod snarere i Modsetning til de to sidste Talere henregne den til de Overraskelser, der efterlade et Indtryk af mere blandet Natur. Ganske

vist tror jeg, naar jeg skal anfille meget nøiagtige Beregninger og maale mine Jøllelser, at Resul-tatet da vilde være overveienende glædeligt; thi som glædeligt betragter jeg det f. Ex., at det nu ses, at man er kommen til Erkjendelse af, at man maa begynde at virke til praktiske FormaaIs Fremme, og et saadant praktisk Formaal er uneg-telig Fortsættelse af vor Jernbanebygning. Jeg kan ikke Andet end finde det glædeligt, at af de fire Jernbaner, som Lovforslaget omhandler, komme de tre først opførte netop den Del af Landet til Gode, som trænger allerstærkest til forbedrede Kom-munikationsmidler, og som allerlængst har været tilfidsesat i saa Henseende. Og særlig maa jeg da med den ærede sidste Taler fremhæve, at det virk-elig er et længe og haardt følt Savn, som bliver afhjulpel ved Thybanens Anlæg. En anden glædelig Omstændighed finder jeg ogsaa deri, at det nye og billige Anlægssystem, som Landstinget ifjor satte ind i Lovforslaget, der var forelagt her og som endelig blev vedtaget her, nu er tiltraadt i Folkethinget, og at dette System altsaa vel nu kan anses for at være slaaet fast. Det er Noget, jeg ikke sætter ringe Pris paa; thi det at fortsætte vor Jernbanebygning efter en engang vedtaget Stabelon, uden at ville forandre Bygningsmaaden og uden Hensyn til, at en Bane jo dog maa rette sig efter den Trafik, som en saadan Bane maa forudsættes at ville faae, vilde jeg finde ligesom forkert. Det glæder mig derfor, at dette System jo nu har fundet fuld Anerkjendelse ikke blot fra Regjeringens Side og ifjor fra Landstingets Side, men nu ogsaa iaar fra Folkethingets Side. Heller ikke overfer jeg det Glædelige i, at § 7 i Lovforslaget synes at indeholde en Erkjendelse af, at det vilde være en rigtig og hensigtsmæssig Anvendelse af vort Overflud, om man anvendte en Del deraf — her f. Ex. nævnes aarlig 2 Mill. Kr. — til Fortsættelse af Statsbanerne. — Jeg skal imidlertid ikke negte, Medaillen har ogsaa en anden Side, og idet jeg ser derpaa, er den ialfald for mit Vedkommende mindre tiltalende. Dette kunde jeg maaste i al Korthed sammensatte i det Udtryk, at det mindre tiltalende hovedsagelig be- staar i de Afvigelsel, som det foreliggende Lov- forslag indeholder fra det Lovforslag, som blev vedtaget af Landstinget ifjor. Dette Lovforslag, der var fremsat af Regjeringen, havde en for et Jernbanelovforslag, som jeg tror, ret mærkelig Skjæbne. Det blev behandlet i et stort Udvalg; Udvalget blev fuldstændig enig om sin Betænkning og om sine Indstillinger; Regjeringen tiltraadte fuldstændig disse Indstillinger, uagtet der stete de væsentligste Forandringer i Lovforslaget, baade med Hensyn til System, Linier og Liniens Retning, og endelig tiltraadte hele Thinget, alle Partier i Thinget, enstemmig Lovforslaget, saaledes som det var indstillet af Udvalget. Lovforslaget var der- for paa en ganske eiendommelig Maade præget af dette Thing, og det forekommer mig, at det var